

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Lucií Gavendovou ve věci

žalobce: **D. R.**
st. přísl. Ukrajina
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze 15. 4. 2026, č. j. OAM-421/BA-BA01-BA06-Z-2026,
ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 15. 4. 2026, č. j. OAM-421/BA-BA01-BA06-Z-2026 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

(dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu dobu trvání zajištění stanovil do 27. 7. 2026. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, ve které navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce byl dne 4. 4. 2026 kontrolován hlídkou Policie ČR, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen OPKPE) Most na ubytovně hotel Špejchar na adrese U Špejcharu 95, 434 01 Most – Vteln, kdy nepředložil žádný cestovní doklad ani oprávnění k pobytu. Následnou lustrací v policejních evidencích bylo zjištěno, že dne 30. 1. 2026 bylo Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, OPKPE Praha pod č.j. KRPA-38434-16/ČJ-2026-000022-UA, vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území EU a smluvních států na 3 roky a dále bylo zjištěno, že je žalobce od 10. 2. 2026 veden v evidenci nežádoucích osob. Žalobce byl následně rozhodnutím Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort. č. j. KRPU-67917-23/ČJ-2026-040022-SV-MO ze dne 4. 4. 2026, podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění, a to na dobu 90 dnů.
3. Do protokolu o výsledku dne 4. 4. 2026 žalobce uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti, trvalé bydliště má v Zakarpatské oblasti, Mukačevo, Ukrajina. Je svobodný a má 3 děti, o kterých neví, kde žijí, s jejich matkou se nestýká. Ukrajinu opustil v září 2025, kdy cestoval mimo hraniční přechod do České republiky přes Maďarsko, kde byl zadržen policií a bylo mu zde uděleno vízum. Během platnosti tohoto víza přicestoval za prací do České republiky, kde pracoval brigádně na stavbách a přespával v ubytovnách. I přes rozhodnutí o správním vyhoštění nevycestoval, chtěl v České republice zůstat a pracovat. Cestovní doklad ztratil ještě na Ukrajině, do Maďarska vstoupil bez cestovního pasu. Žádné kroky k legalizaci svého pobytu na území ČR neučinil, nevěděl, kam jít. Přespával různě na ubytovnách, často měnil místa pobytu, poslední 2 týdny v Mostě v Hotelu Špejchar, kde má ubytování zapláceno do konce dubna. Místa pobytu v ČR často měnil, od svého příjezdu do ČR však zde pobývá nepřetržitě. Je si vědom toho, že v schengenském prostoru pobývá neoprávněně. O situaci v místě jeho pobytu na Ukrajině mluvil se svým dědou, který mu sdělil, že ukrajinská armáda verbuje mladé muže do armády, jinak je bezpečnostní situace v Mukačevu dobrá. V Mukačevu má babičku a dědu, v případě svého návratu by bydlel u nich v domě. Sourozenci a matka žijí v Maďarsku, viděl je asi před dvěma měsíci. V ČR nemá žádné rodinné příslušníky ani žádné jiné kulturní, společenské, náboženské či ekonomické vazby, je zdravý a s ničím se neléčí. V případě svého návratu na Ukrajinu se bojí odvedení do války, má strach ze smrti, základní vojenskou službu na Ukrajině nevykonával. Během svého pobytu na Ukrajině nebyl mobilizován ani se neúčastnil obrany vlasti dobrovolně. V návratu do vlasti mu brání pouze strach z nástupu do armády. O mezinárodní ochranu v ČR nežádal. Má pouze 700 Kč, finanční prostředky na návrat na Ukrajinu nemá, nemá zde ani žádné oficiální bydliště.
4. Součástí správního spisu je také závazné stanovisko ev. č. ZS59246 ze dne 4. 4. 2026 k možnosti vycestování cizince, ve kterém bylo s ohledem na užité informace o zemi původu bylo konstatováno, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné.
5. Dne 9. 4. 2026 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

6. Při poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 4. 2026 žalobce sdělil, že je pravoslavný křesťan, nikdy nebyl politicky aktivní ani členem žádné politické strany, upřesnil, že má čtyři dcery, jednu na Ukrajině a tři v Německu, ani u jedné však není uveden v rodném listě, možná u té poslední, ale neví to. Uvedl, že po začátku války na Ukrajině v únoru 2022 odcestoval do Maďarska s celou rodinou, byl tam zhruba rok. Jeho přítelkyně s dětmi se poté odstěhovala do Německa, kde za ní žalobce pravidelně z Maďarska jezdil od roku 2023 do roku 2025, protože jeho rodina koupila dům v Maďarsku. V únoru 2026 přijel autobusem do ČR na návštěvu svého bratra do Chomutova, kromě návštěvy zde měl i nějaké brigády v Mostě – různě na stavbách. Do Maďarska přišel nelegálně, avšak poté dostal na měsíc povolení k pobytu, které mu následně bylo prodlouženo nejprve na půl roku a poté na rok, naposledy si jej obnovoval na konci roku 2025, buď v listopadu nebo prosinci. Žalobce měl problémy s marihuanou, kdy dostává léky na abstinenci syndrom. Nebyl trestně stíhán ani odsouzen za spáchání trestného činu v ČR ani v zahraničí. Důvodem žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je strach z války, nechce být ohrožen, má děti. Chce se vrátit ke své rodině, z Ukrajiny utekl z důvodu, že mu zde bylo vyhrožováno mafií – jeho otec jim dlužil nějaké peníze, a proto bylo vyhrožováno i jemu.
7. Dne 15. 4. 2026 žalovaný napadeným rozhodnutím zajistil žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a rozhodl, že ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 27. 7. 2026. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně bez cestovního dokladu a jakéhokoli povolení k pobytu, čehož si musel být vědom, jelikož převzal rozhodnutí o správním vyhoštění, neučinil však žádné kroky k legalizaci pobytu a pokud by nebyl kontrolován a zadržen policejní hlídkou, zjevně by ve svém nelegálním pobytu a výkonu práce v ČR pokračoval. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění z území členských států EU na dobu 3 let a je veden v Evidenci nežádoucích osob (dále jen ENO) od 10. 2. 2026. Pro své vycestování z území ČR žalobce žádné kroky nepodnikl. Žalobce neuvedl ani žádné objektivní překážky vycestování do vlasti ve vztahu ke státním orgánům nebo bezpečnostním složkám země jeho původu, sdělil, že se bojí smrti, když bude nasazen do války. Žalobce přiznal, že pracoval různě na stavbách jako dělník, kromě nelegálního pobytu tak na území ČR vykonával nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR. Žalobce nemá nikde nahlášenou ani stálou adresu, na území ČR tak není kontaktní, není mu možné kamkoliv cokoliv doručovat nebo ověřit jeho adresu. Žalobce se ani nepokusil si zajistit cestovní doklad, který dle svých slov ztratil již na Ukrajině. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců, předtím nikdy nikde o mezinárodní ochranu nežádal, z jeho výpovědi přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo před jeho zadržením a umístěním do zařízení pro zajištění cizinců. Dle žalovaného je tak zřejmé, že žalobce svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci správního vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se stala reálnou, a je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost, žalobce tak mohl požádat o mezinárodní ochranu také např. v Maďarsku, kde byl zadržen policií. I z výpovědi žalobce je zřejmé, že tento přijel do ČR výlučně za prací, nikoliv usilovat o ochranu. Žalovaný dále zkonstatoval nemožnost uložit žalobci zvláštní opatření podle §

47 zákona o azylu, když tento na území ČR nemá žádné rodinné vazby, nemá tak motivaci zůstat na konkrétně určitelném a stabilním místě, není v ČR nikde hlášen k pobytu, naposledy bydlel na ubytovně, kde byl ubytován teprve 2 týdny a prohlásil, že nemá žádné oficiální bydliště, není tak možnost jej spolehlivě kontaktovat na jakékoliv adrese v ČR a předpokládat, že se na ní bude zdržovat. Žalobce nemá ani žádný majetek ani jiné vazby, kdy sám sdělil, že má u sebe pouze 700 Kč, kdy pro potřebu pobytu jde o nedostačující částku a nemá zde nikoho, kdo by za něj mohl složit finanční záruku, z důvodu neoprávněného pobytu nemá ani možnost získat finanční prostředky legálním způsobem. S ohledem na předchozí jednání žalobce (nelegální pobyt a práce, ignorace správního vyhoštění) tak dle žalovaného nelze očekávat, že by se v případě umístění žalobce do otevřeného pobytového střediska na jeho jednání cokoliv změnilo a tento by zůstal správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany až do doby jeho následného vycestování z ČR v případě jejího zamítnutí. Žalovaný následně posoudil i reálnou možnost vycestování žalobce na Ukrajinu za situace, kdy zde probíhá ozbrojený konflikt. Konstatoval, že žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, z města Mukačevo, která není boji zasažena, což ve své výpovědi potvrdil sám žalobce. Dle informace OAMP ze dne 12. 1. 2026 je Zakarpatská oblast považována za velmi bezpečnou, kde prakticky nebyla narušena civilní infrastruktura, úroveň zásobování i služeb, včetně přístupu ke zdravotní péči, elektřině apod. byla stabilní. Oblast vykazuje nízká nebo mírná omezení přístupu k humanitární pomoci, vč. přístupu osob v nouzi k základním službám a pomoci. Dle Závazného stanoviska ev. Č. ZS59246 ze dne 4. 4. 2026 je vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Závěrem žalovaný odůvodnil délku zajištění, kterou stanovil na 110 dnů, kdy operoval s předpokládaným ukončením řízení ve věci mezinárodní ochrany u žadatelů omezených na svobodě ve lhůtě 90 dní, lhůtou pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany v případě osob umístěných v zařízení pro zajištění cizinců 15 dní a 5denní lhůtou na doručování všech dokumentů (tj. 90 + 15 + 5). Doba zajištění tak byla stanovena do 27. 7. 2026.

III. Žaloba

8. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nesprávné a nepřezkoumatelné, dobu zajištění za nepřiměřenou. Namítá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí se dostatečně nezabývá dostatečně konkrétní situací žalobce, absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat a poskytovat součinnost v azylovém řízení a nesplní podmínky zvláštního opatření. Žalovaný předkládá jen málo relevantních důvodů a vysvětlení pro závěry o nutnosti zajištění žalobce.
9. Žalobce dále akcentuje povinnost správního orgánu zvážit možnost aplikace mírnějších opatření před přistoupení k zajištění cizince a odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalobce odmítá tvrzení, že jeho žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově. Uvádí, že nemá v plánu jakkoliv ztěžovat postup žalovaného, neboť má sám zájem na rychlém a bezproblémovém vyřízení otázky svého nároku na mezinárodní ochranu, a ujišťuje soud, že bude pečlivě

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

dodržovat zvláštní opatření, pokud mu tato budou uložena. Napadené rozhodnutí je dle něj v rozporu s principem proporcionality, když jeho osoba nebudí dojmu, že představuje hrozbu pro společnost ČR či veřejný pořádek, a míra nebezpečí, že bude mařit a ztěžovat správní řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, je neúměrně nízká tomu, jakým způsobem je zajištěním zasahováno do jeho základních práv a jaká újma je mu tím způsobována. Žalobce má zajištěné ubytování i osobu, která se o něj postará po dobu azylového řízení. Jediné, čeho chce žalobce dosáhnout, je ochrana jeho zdraví a života před válkou na Ukrajině. V zařízení pro zajištění cizinců se žalobce chová řádně a dodržuje tamní pravidla, jeho jediným motivem je, že se nechce účastnit války na Ukrajině a hrůz, které tam ruská armáda na tamním obyvatelstvu páchá. Žalobce měl posuzovat, zda byla dodržena spravedlivá rovnováha mezi zájmy státu a zájmy jednotlivce na ochraně jeho soukromého a rodinného života, jakákoliv taková úvaha však v napadeném rozhodnutí chybí.

10. Žalobce tak považuje napadené rozhodnutí za nesprávné a nepřezkoumatelné a dobu zajištění za nepřiměřenou a proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
11. Současně s podáním žaloby žalobce podal i žádost o přiznání odkladného účinku žaloby. Svou žádost odůvodnil tím, že nedošlo-li by k pozastavení účinků napadeného rozhodnutí, jeho následky by pro žalobce znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Žalobce má zároveň za to, že přiznání odkladného účinku žaloby není v rozporu s důležitým veřejným zájmem a újma, která by mohla vzniknout jiným osobám, by byla menší než újma hrozící žalobci, resp. žalobce má za to, že žádné jiné osobě v důsledku přiznání odkladného účinku žalobě újma nehrozí.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je z napadeného rozhodnutí jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Napadené rozhodnutí je dle žalovaného řádně odůvodněno a je individualizované, zákonné a správné. Rovněž délka zajištění byla dostatečně odůvodněna.
13. Žalovaný následně odkázal na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k možnostem ukládání zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, nezbytnosti přihlížet k typovým důvodům zajištění pod písmeny a) až f) § 46a odst. 1 zákona o azylu, a to zejm. v případě důvodu uvedeného pod písm. e) daného ustanovení, a také k úzké návaznosti důvodů zajištění a důvodů neúčinnosti těchto opatření.
14. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí ve věci, proto navrhoval, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci soudem

15. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
16. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
17. Krajský soud se nejprve zabýval rozsahem přezkumu žaloby. Postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění *neuplatní* pravidlo soudního přezkumu *v mezích uplatněných žalobních bodů* (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS).
18. Žaloba **není důvodná**.
19. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo *v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky*.
20. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů*. V nyní posuzované věci žalovaný napadeným rozhodnutím stanovil dobu trvání zajištění žalobce podle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 27. 7. 2026.
21. Dle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný *rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).
22. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že žalovaný se nedostatečně zabýval konkrétní situací žalobce a své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil. S tím souvisí i námitka žalobce vztahující se k absenci úvah žalovaného k závěru, že žalobce nebude se správním orgánem spolupracovat, poskytovat součinnost v azylovém řízení a bude se chovat protiprávně. Krajský soud konstatuje, že žalovaný své rozhodnutí přezkoumatelně

odůvodnil a dostatečně individualizoval. Žalovaný měl povinnost se v rozhodnutí o zajištění zabývat individuálními okolnostmi případu a zohlednit všechny podklady ze správního spisu, které měl k dispozici. Dále měl učinit přezkoumatelnou úvahu o stanovení typového důvodu zajištění a podrobně popsat, jak dospěl k délce doby zajištění. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí těmito individualizovanými úvahami disponuje a z jeho odůvodnění je zřejmé a jasně seznatelné, že propuštěním žalobce ze zajištění by byla ohrožena realizace správního vyhoštění uloženého žalobci.

23. Krajský soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně posoudil skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu, zejména, že žalobce pobýval na území ČR nelegálně, kdy si tohoto neoprávněného pobytu musel být vědom, jelikož převzal mu uložené rozhodnutí o správním vyhoštění a neučinil ani žádné kroky k legalizaci svého pobytu, a pokud by nebyl zadržen policejní hlídkou, zjevně by ve svém nelegálním pobytu pokračoval. Neučinil ani žádné kroky k vycestování po uložení rozhodnutí o správním vyhoštění z území EU a smluvních států. Žalobce je veden v Evidenci nežádoucích osob a před zajištěním policií nepožádal o mezinárodní ochranu, ač mu v tom nic nebránilo. Žalobce nemá na území ČR žádné rodinné ani jiné vazby, jeho matka a sourozenci žijí v Maďarsku a prarodiče má na Ukrajině, dle svých slov byl dva týdny před svým zajištěním ubytován v Hotelu Špejchar, sám však prohlásil, že nemá žádné oficiální bydliště.
24. Krajský soud má za to, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí s přihlédnutím k individuálním okolnostem žalobceva případu jasně konkretizoval, na základě kterých skutečností rozhodl o zajištění žalobce a z jakých důvodů dospěl k závěru, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla v jeho případě podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet (absence dokladů, absence jakýchkoliv vazeb v ČR, zdejší nelegální pobyt a výkon zaměstnání, nerespektování správního vyhoštění). S ohledem na dosavadní jednání žalobce i dle názoru soudu nelze oprávněně očekávat, že by se žalobce v případě umístění do otevřeného pobytového střediska na jeho jednání cokoliv změnilo a byl by správnímu orgánu k dispozici. Uvedené důvody zajištění tak považuje krajský soud za zcela přezkoumatelné, odpovídající obsahu správního spisu.
25. K námitce nedostatečného posouzení konkrétní situace žalobce a s tím souvisejícím konstatováním žalobce, že se nechce účastnit války je třeba rovněž podotknout, že žalovaný neopomněl zohlednit ani tu skutečnost, že na Ukrajině panuje ozbrojený konflikt, a na žalobcovu situaci nahlížel i touto optikou. V napadeném rozhodnutí žalovaný na podkladě zpráv o zemi původu provedl dostatečnou úvahu ohledně možné realizace správního vyhoštění a možností vycestování žalobce do vlasti, zohlednil, ze které oblasti žalobce pochází, provedl zjištění, zda a do jaké míry je tato oblast zasažena boji, jakým způsobem zde funguje civilní infrastruktura, zdravotní péče apod., přičemž dospěl k závěru, že Zakarpatská oblast není boji zasažena, prakticky zde nebyla narušena civilní infrastruktura, což ostatně potvrdil i sám žalobce na základě informací získaných od svého dědy, kdy sdělil, že bezpečnostní situace v místě jeho bydliště je dobrá.
26. Žalobce v žalobě namítá, že doba zajištění je nepřiměřená, blíže však nespecifikuje, v čem nepřiměřenost spatřuje. S ohledem na obecnost této námítky proto krajský soud uvádí, že co se týká doby trvání zajištění, jak ji žalovaný vymezil na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

lze v této části shledat napadené rozhodnutí za zcela přezkoumatelné a zákonné. Žalovaný řádně zdůvodnil, že v případě žalobce lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dní, kdy žalovaný připočetl lhůtu k podání žaloby 15 dní a 5 dní lhůtu na doručování všech dokumentů, tj. 90 + 15 + 5 dní, tedy celkem 110 dnů, což je v zákonném rámci 180 dnů.

27. Ve vztahu k námitkám stran neuplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, pak krajský soud uvádí následující.
28. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).
29. Podle přesvědčení krajského soudu jsou úvahy žalovaného týkající se nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, dostatečné, přezkoumatelné a ob stojí v konfrontaci se žalobními námitkami. Žalovaný správně poukázal na to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až po zadržení Policií ČR a zajištění za účelem realizace vyhoštění, přičemž bylo zjištěno, že žalobce pobýval v ČR nelegálně a orgánem policie bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území EU a smluvních států na 3 roky, které žalobce nerespektoval. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
30. Krajský soud pouze zdůrazňuje, že podle citovaných zákonných ustanovení má před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců přednost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu (uložení povinnosti cizinci zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit ve stanovené době). Lze také poukázat na to, že důvody zajištění budou zpravidla odlišné od důvodů, pro které nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Nicméně ve vztahu k důvodu zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu je třeba poukázat na to, že vztahem tohoto ustanovení a ustanovení § 47 zákona o azylu (zvláštní opatření) se zabýval Nejvyšší správní soud v několika případech. V rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32, Nejvyšší správní soud nepovažoval za nesprávný postup, kdy žalovaný správní orgán zčásti ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Jakkoli nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.
31. Uvedené závěry aplikoval krajský soud na poměry projednávané věci se závěrem, že žalovaný nepochybil, pokud ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k

závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Závěry žalovaného nelze vnímat izolovaně a nepřipustně je vytrhávat z obsahu celého odůvodnění. Žalovaný se zabýval pobyťovou historií žalobce a z kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvodem, pro který dospěl k závěru o nutnosti jeho zajištění, včetně neúčinnosti zvláštních opatření, je kromě účelového podání žádosti, také vědomé nerespektování právního řádu žalobcem. Uvedené skutečnosti i podle přesvědčení krajského soudu odůvodňují závěr, že zvláštní opatření by v tomto případě nebyla účinná a důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu existují.

32. Co se pak týká žalobcova tvrzení, že má zajištěné ubytování i osobu, která se o něj postará, soud uvádí, že se jedná o tvrzení nadmíru obecné a vágní, kdy žalobce neuvádí konkrétní adresu ubytování ani jméno dané osoby, nadto toto své tvrzení ani ničím nedokládá, nelze tak k němu s relevancí přihlížet.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

33. Krajský soud uzavírá, že k zajištění žalobce měl žalovaný dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu, žalovaný měl dostatečné podklady k závěru, který v napadeném rozhodnutí vyslovil a rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, a to i ve vztahu k § 47 zákona o azylu. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Z důvodu, že krajský soud již rozhodl ve věci samé, nebylo již potřeba rozhodovat o žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě.
35. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Ostrava 14. května 2026

JUDr. Lucie Gavendová
samosoudkyně